

ред на Динчо. Той сжбул обущата си и като котка се покатерил по другарите си. Стъпил на двете рамена на Колю, той се придържал о стената и надигнал глава нагоре, за да види гнездото. — „Ах!“ извикал високо той. „Какво?“ — „Какво?“ — „Какво има?“ обадила се *живата стълба*.

Преди да успее Динчо да им съобщи, че тайнственото гнездо е още много, много високо, любопитните момчета подигнали глави на горе, за да видят, какво има. Те изгубили равновесие и, без да се сетят, как станало това, един през други се търкулили по тревистата стръмнина — тук, там, че едва се задържали в един кжпинов храст. Те се издраскали хубавичко, но пак били доволни, защото ако не бил този кжпинов храст, щели да се сгромолясат в пропастта, която зеела под тях.

За щастие, никой от тях не се ударил. Те се измъкнали из храстът и, понеже сами били виновни за сполетялото ги нещастие, смъешком си отминали и се разделили.

А дали в гнездото са били бухалчета или гаржета, това и досега те не знаят.

с. ю.

Неприятно приключение.

Бялата Маруска беше твърде много любопитна и във всичко си завираше носа.

Донесе ли кака мляко за нас, още не поставила каната или канчетата на масата, бялата Маруска ето че дошла неканена.

Вжрти се около масата, извива опашка нагоре и с носа си души ли, души.

— Урр-мурр-мурр!

Дойде кака да ни извика да закусим. Бялата Маруска скача на столът, от стола на масата, приближи се до каната или канчетата с млякото и се мъчи непременно носа си да завре.

— Псс! Псс! Пс!... завика кака отдалеч.

Бялата Маруска не е от много храбрите: скача отново на столът и с всичка сила избягва право в кухнята при мама.